

Абласны суд
не падтрымаў
“Вольны горад”

Стар. 2

Моего отца
ненавидели
гитлеровцы

Стар. 4-6

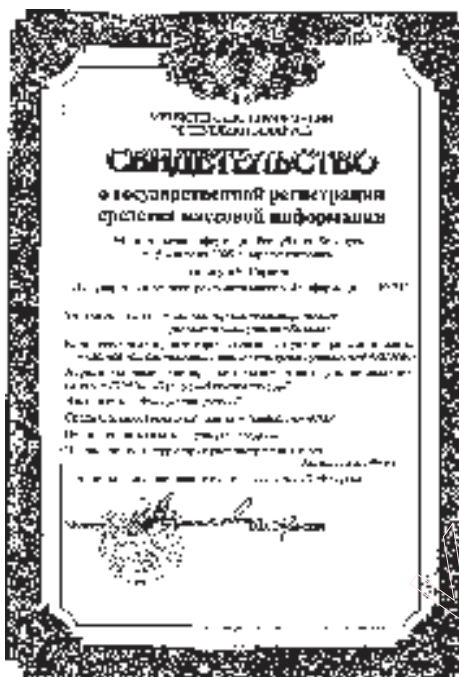
Забойцы не
знойдзеныя да
гэтага часу

Стар. 7

ВЫІБАР

Газета Магілёўскай абласной кааліцыі дэмакратычных сілаў

“УзГорак” легалізавалі

Міністэрства юстыцыі зарэгістравала горацкую газету “Узгорак”. Пра гэта яе рэдактару Эдуарду Брокараву паведаміў супрацоўнік міністэрства.

“Узгорак” мае статус “агульнапалітычнай газеты”. Акрамя Горацкага раёну, ён будзе распаўсюджвацца ў суседніх Дрыбінскім і Мсціслаўскім.

“Я намагаўся зарэгістраваць газету ад 2002 году.

Аднак згодна з старым законам “Аб сродках масавай інфармацыі” трэба было ўзгадняць з мясцовай уладай юрыдычны адрас выдання. Горацкі райвыканкам усё

рабіў, каб “Узгорак” не меў юрыдычнага адрасу. Цяпер такога патрабавання ў законе няма. Я стварыў прыватнае прадпрыемства, і выданне зарэгістравалі”, — кажа Эдуард Брокараў.

Цяпер уладальнік зарэгістраванай газеты зоймецца арганізацыйнымі пытаннямі. Першы нумар плануе выдаць праз месяц. Наклад пакуль будзе каля адной тысячы асобнікаў. Калі не будзе праблемаў з распаўсюдам, то, заяўляе спадар Брокараў, наклад павялічыцца да трох-пяці тысяч.

svaboda.org

«Бобруйскому курьеру» адказалі з Мінінфармацыі

Рэдакцыя недзяржаўнай рэгіянальнай газеты «Бобруйский курьер» атрымала адказ на свой зварот у Адміністрацыю прэзідэнта. Ліст прыйшоў не ад Уладзіміра Макея, як чакалася, а з Мінінфармацыі — за подпісам першай намесніцы міністра Ліліі Ананіч.

Газета прасіла абараніць яе ад рэпрэсіі з боку мясцовых уладаў.

У лісце на імя кіраўніка Адміністрацыі прэзідэнта «Бобруйский курьер» скардзіўся

на юрыдычны ціск і рэпрэсіі з боку некаторых чыноўнікаў Бабруйскага гарвыканкама. Скарга была падмацаваная пералікам фактаў парушэнняў правоў рэдакцыі і журналістаў: перашкоды ў распаўсюдзе выдання, адмовы ў акрэдытацыі і доступе да інфармацыі і інш.

Л. Ананіч у адказ толькі нагадала, што за апошнія гады (з 1992 па 2009 год) рэдакцыі «Бобруйского курьера» было вынесена

шэсць пісьмовых папярэджанняў. Прычым, як сцвярджаецца ў лісце з Мінінфармацыі, «папярэджанні вынесеныя на законных падставах».

Між тым, праз месяц пасля звароту рэдакцыі ў Адміністрацыю прэзідэнта Бабруйскі вузел паштовай сувязі скасаваў дамову на рэалізацыю «Бобруйского курьера» праз паштовыя аддзяленні раёна.

РАБОЧЫ СУПРАЦЬ “МАГІЛЁЎЛАЎСАНБУДУ”

Кастрычніцкі суд Магілёва прыняў да разгляду скаргу працаўніка акцыянернага таварыства “Магілёўлаўсанбуд”, актывіста Свабоднага прафсаюзу Беларускага Мікалая Расюка супраць адміністрацыі ягонага прадпрыемства. Мікалай Расюк вінаваціць сваё начальства ў парушэнні працоўнага заканадаўства.

“Я хачу праз суд адмяніць загад аб маім пераводзе на другі аб’ект — з Магілёўскага на будоўлю кароўніка ў вёску Дужаўка, што ў Чавускім раёне. Гэты загад незаконны. Суду я буду даводзіць, што ссылайка у Чавускі раён начальства мне помсціць за страйк, які адбыўся летась 28 лістапада і якім я і мае калегі дамагацца выплаты заробкаў. Пра страйк я паведаміў у дзяржаўныя й недзяржаўныя сродкі масавай інфармацыі. Пасьля гэтага начальства палічыла за лепшае зрабіць усё, каб я звольніўся, таму й перавяла мяне ў Дужаўку”, — паведаміў пасля сёньняшняга папярэдняга судовога паседжанья Мікалай Расюк.

Паводле яго, судовы працэс пачнецца 11 траўня. У якасці сьведкаў у суд выкліканыя галоўны энэргетык “Магілёўлаўсанбуду”, а таксама пра-раб і энэргетык будаўнічай управы № 129, дзе электрыкам працуе Расюк. Бараніць інтарэсы будаўніка будучы юрысты Свабоднага прафсаюзу Беларускага.

Нагодой для амаль гадзіннага страйку сталася несвоечасовая выплата заробку. У акцыі пратэсту ўзялі ўдзел трыццаць будаўнікоў. Галоўны інжынер і намесьнік генэральнага дырэктара будаўнічага трэсту “Лаўсанбуд” здолелі пераканаць страйкоўцаў выйсці на працоўныя месцы ды паабяцалі выплаціць заробак. Па сканчэнні працоўнага дня заробленае будаўнікі атрымалі. Акрамя выплаты грошай, страйкоўцы патрабавалі павышэння заробкаў у паўтара разы.

Радые Свабода (Магілёў)

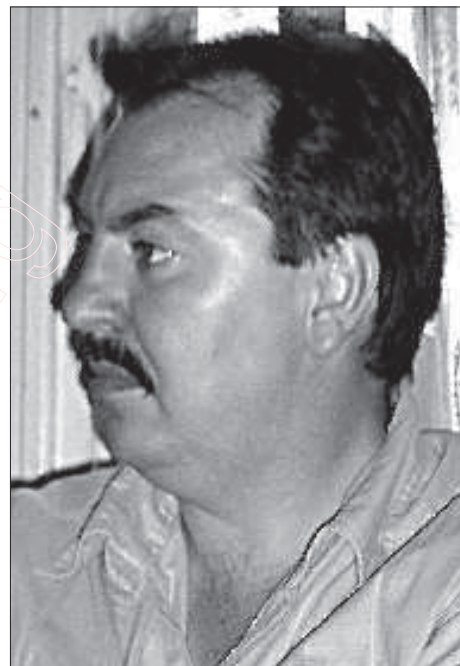
Абласны суд не падтрымаў “Вольны горад”

Сёньня ў Магілёўскім абласным судзе адбыўся разгляд касацыйнай скаргі рэдактара незалежнай крычаўскай газеты “Вольны горад” Сяргея Няроўнага і заснавальніка гэтага выданья Уладзімера Кудраўцава на пастанову Чавускага раённага суду ад 17 лютага.

Калегія па грамадзянскіх справах пад старшынствам намесьніка старшыні Магілёўскага абласнога суду Святланы Стальмаховай з ўдзелам судзьдзяў Домніч і Маймусавай падтрымала рашэнне ніжэйстаячай інстанцыі аб незадавальненні зыску “Вольнага гораду” да дзяржаўнай газеты “Ленинский клич” аб абароне гонару, годнасьці і дзелавой рэпутацыі.

Нагадаем, што нагодай для зыску паслужыла серыя фельетонаў, якія ад 2005 году да 2007 году амаль штосуботы друкаваліся ў газеты Крычаўскага гарвыканкаму «Ленинский клич». Пасквілі пачалі зьяўляцца ў адказ на жорсткую крытыку «Вольным горадам» працы рэдакцыі дзяржаўнага выданья. Паводле заяўнікоў, аўтары фельетонаў мэтанакіравана скажалі факты з дзейнасьці апазіцыйных палітыкаў, каб ачарніць іх у вачах простых людзей. Судовая справа цягнулася больш за год. Было ўстаноўлена, што гумарэскі пісалі рэдактарка «Ленинского клича» Тацяна Іўкіна, яе намесьнік Уладзімер Далецкі, а таксама карэспандэнты газеты Аляксандар Гаўрыленка і Аляксей Іваноў. Нягледзячы на вынікі лінгвістычнай экспэртэзы, паводле якой надрукаваныя ў дзяржвыданні “творы” зьяўляюцца памфлетаў, пераходзячымі ў пасквілі, Чавускі раённы суд адмовіў заяўнікам Сяргею Няроўнаму і Уладзімеру Кудраўцаву ў задавальненні зыску на той падставе, што падабенства паміж персанажамі “гумарэсак” і рэальнымі асобамі не ўстаноўлена.

Рэдактар недзяржаўнай маланакладнай газеты «Вольны горад» Сяргей Няроўны ўпэўнены, што гэта палітычна матываванае рашэнне і чарговы раз перамагло тэлефоннае права: “Паседжаньне доўжылася

СЯРГЕЙ НЯРОЎНЫ НАМЕРАНЫ
ЗМАГАЦА ДА ПЕРАМОГІ

каля 2 гадзінаў. Вельмі добра падрыхтавалася і выступіла наш адвакат Кацярына Маліноўская, аднак, нажаль, вырак абласнога суду не мог быць іншым, бо яны не прымаюць рашэнне самастойна. Зараз створаны сапраўдны прэцэдэнт, сутнасьць якога заключаецца ў тым, што зьмяніўшы дзьве літары ў прозьвішчы чалавека, можна пісаць пра яго што заўгодна. Цяпер у “Вольным горадзе” мы падрабязна праінфармуем чытачоў пра ход судовай справы, надрукуем дакументы, выступы, каб людзі самі маглі разабрацца. Дарэчы, 103 крычаўскіх чытача падпісалі заяву супраць рашэння Чавускага суду, у якой зазначылі, што з фельетонаў зразумелі, каго абражаў “Ленинский клич”. Гэтая заява была ў матэрыялах справы і не дае падставы сьцьвярджаць, што падабенства паміж персанажамі твораў і рэальнымі асобамі не ўстаноўлена. Вядома, мы будзем абскарджваць вырак абласнога суду ў надзорным парадку, але наўрад ці яно будзе іншым.”

"БЖ" надрукавала паклёп на Алеся Адамовіча

Вядомая ў горадзе сваімі паклёпніцкімі і ананімнымі артыкуламі ў адрас апіцыянераў газета "Бабруйскае Жыццё". На гэты раз надрукавала абразлівы артыкул пра славу тага беларускага пісьменніка, грамадзкага дзеяча і нашага земляка Алеся Адамовіча.

У нумары газеты за 25 сакавіка журналіст "БЖ" Валеры Зіноўскі выказаў надзею, што гораду не хапае вуліц з назовамі вялікіх беларускіх дзеячоў і прапанаваў пераіменаваць "шэрыя" і зацёртыя савецкія назвы вуліц. Адною з іх на думку Зіноўскага павінна была стаць вуліца Адамовіча.

Але разгневананы ананімы "БЖ" у сваім артыкуле абвінавацілі славу тага пісьменніка ў развале СССР, а таксама паставілі пад сумнеў усе ягоныя заслугі перад Беларуссю. Вось дакладныя словы пра Адамовіча з газеты: "Оборотням и разрушителям великой Родины-СССР-нет и не будет места на наших улицах".

Нешта нагадвае гэта фашысцкую Германію і СССР часоў Сталіна. І колькі ўжо было сказана і напісана пра злачынствы фашызму і камунізму, але апалагеты гэтых ідэй дагэтуль жывуць і прапагандуюць свае маразматычныя думкі на старонках гарвыканкамаўскіх газецёнак, якія жывуць на нашыя грошы.

Даведка:

Нарадзіўся ў сям'і служачых. З 1928 сям'я пражывала ў пасёлку Глуша Бабруйскага раёна. У час Вялікай Айчыннай вайны, у 1942 Алеся Адамовіч, вучань сярэдняй школы, - сувязны, з 1943 - баец партызанскага атрада імя Кірава 37-й брыгады імя Пархоменка Мінскага злучэння. У 1944-1945 па накіраванню ЦШПД - студэнт Ленінагорскага горна-металургічнага тэхнікума (Алтайскі край). У 1945 вярнуўся ў Беларусь, экстернам здаў экзамены за сярэднюю школу. У 1945-1950 вучыўся на філалагічным фа-

культэце БДУ, у 1953 скончыў аспірантуру пры універсітэце і працаваў там жа на кафедры беларускай літаратуры. У 1954-1962 і з 1967 - навуковы супрацоўнік, у 1976-1983 - загадчык сектара літаратурных узаемасувязей Інстытута літаратуры імя Янкі Купалы АН БССР. У 1962-1966 вучыўся на Вышэйшых сцэнарных курсах у Маскве, у 1964-1966 выкладаў беларускую літаратуру ў Маскоўскім дзяржаўным універсітэце. З 1966 зноў працаваў у Інстытуце літаратуры АН БССР. У 1982 у складзе дэлегацыі БССР удзельнічаў у рабоце XXXVII сесіі Генеральнай Асамблеі ААН. З 1987 - дырэктар навукова-даследчага Інстытута кінамастацтва ў Маскве. Народны дэпутат СССР (1989). Член-карэспандэнт АН БССР, доктар філалагічных навук, прафесар. Член СП СССР (з 1957). Сябра Беларускага ПЭН-цэнтра з 1989.

Зміцер КУРС

Во время кризиса у Белшыны появился "Куршавель"

Куршавелем местные острословы нарекли очередное место временного хранения продукции в углу двора объединения. На том "курорте" с марта "отдыхают" грузовые покрывки.

Выпущенным в феврале легковым шинам повезло меньше: они осели в "капустном складе" – бывшем овощехранилище.

На прошедшем днями заседании горисполкома наиболее серьезной проблемой в экономике города власти назвали "отсутствие объемов производства, сбалансированных с остатками готовой продукции". В переводе это означает, что продукция предприятий скопилась в огромных количествах на их складах.

Вот только называть это "остатками" явно неуместно. Масштаб не тот. Ведь в целом на предприятиях города удельный вес нереа-

лизованной продукции с начала года вырос вдвое и составил 401,7 миллиарда рублей. Для сравнения: это равно 127 процентов бюджета Бобруйска на 2009 год.

Тогда же самое крупное предприятие города ОАО "Белшина" было названо среди лидеров по запасам готовой продукции.

Однако расправляться с "Куршавелем" на комбинате не спешат.

– Под эти покрывки мы ведь уже получили деньги от государства, – объясняет один из ИТР, работающий на комбинате с 1979 года. – То есть наш труд уже оплачен.

Действительно, предприятию выгоднее выпускать новую продукцию, на которую появился спрос, чем распродавать запасы. Белшина среагировала на изменившиеся условия на рынке сбыта и переключилась на выпуск сельскохозяйственных и

легковых шин. А работа – это зарплата и занятость людей, снятие социальной напряженности.

Снизившееся было в начале года производство снова наращивает объемы. Если в январе отгрузка покрывок потребителям упала до шести тысяч в сутки, то сегодня нормой уже считается 16 тысяч.

На фоне того, что половина промышленных предприятий Бобруйска вообще на грани остановки, ОАО "Белшина" выглядит социалистическим раем. Ко Дню химика обещают даже тринадцатую зарплату выплатить.

Рядовых шинников такой расклад вполне устраивает. Хотя настоящий Куршавель им все же не по карману.

Надежда ЛИСОВСКАЯ

Татьяна Бумажкова: «Моего отца ненавидели гитлеровцы.

Дочь одного из руководителей белорусского партизанского движения Макара Бумажкова обвиняет Лукашенко в искажении истории ВОВ.

Приводим текст открытого письма Татьяны Бумажковой, которое она прислала на сайт Хартии'97.

ОТКРЫТОЕ ПИСЬМО

Г-н Лукашенко,

еще осенью прошлого года Вы объявили о подготовке к празднованию 65-летия освобождения Беларуси с приличествующими случаю декларациями о «памяти», «уважении» и т.д. Я хочу рассказать, как, следуя Вашим призывам, относятся к памяти моего отца Ваша копыльская «вертикаль» и Ваше окружение.

Мой отец – Макар Пименович Бумажков, прославленный в годы войны партизанский комбриг, один из организаторов и руководителей белорусского партизанского движения как народного сопротивления. Именно – народного сопротивления, потому что партизанское движение не было однородным, в нем присутствовали специфические диверсионные, карательные течения, направляемые из Москвы непосредственно такими специалистами как заслуженный киллер Советского Союза генерал НКВД Павел Судоплатов, и военные операции такого рода «партизан» несли, как правило, сознательно рассчитанные гибельные последствия для местного населения.

В первые месяцы войны, когда разгром Красной Армии достиг размеров военной катастрофы, не имевшей аналога в истории современной цивилизации (только количество попавших в плен красноармейцев равнялось общей численности всех немецких войск), когда Сталин униженно молил Рузвельта и Черчилля прислать ему на фронт 56-58 американских и английских дивизий под командованием американских же и английских генералов,-- в эти месяцы отец уже командовал созданным им партизанским отрядом, который в течение последующего

года вырос до четко организованной бригады, немногим позже ставшей основой Полесского соединения.

Без чьих-либо указаний и помощи они напали на гитлеровские автоколонны, бензохранилища, склады, громили гарнизоны, опорные пункты, отвлекали на себя части вермахта и эсесовских дивизий. За неполные два года ушли под откос 156 вражеских эшелонов с живой силой, техникой, боеприпасами и всем тем, без чего армии не могут воевать. За голову отца было назначено крупное вознаграждение, но партизанский край своего комбрига не выдал. Заслужить такое отношение населения было непросто: в смутные 41-й—42-й годы мало кто сомневался в полном крахе Москвы и многие служили в полиции.

Вряд ли нужны дополнительные объяснения решению нашей семьи опустевший дом отца не продавать, а сохранить как память, с тем, чтобы впоследствии передать его во владение ветеранской организации либо музею. Мы не просили помощи у государства, сделали капитальный ремонт с заменой всего, вплоть до мебели и светильников, с великолепной внутренней отделкой. Летом 2005г., в год 60-летия Победы я приехала в Копыль, чтобы закончить наружную отделку дома и установить памятную доску.

Дом был разорен. В лютые морозы копыльский ЖКХ (директор Кореев Г.А.) обрезал теплосеть, не озаботившись слить воду из батарей отопления. «Ремонт» дороги рядом довершил разгром: «сэндвич» из новых слоев асфальта и песка, уложенных на предыдущие, достиг критической высоты и сделал невозможным пользование не только калиткой, участком и т.д., но, главное, канализацией.

Ремонтировать дом директор ЖКХ (Комков Н.Н.) отказался, ссылаясь на крайнюю нищету своей организации. Объяснения повторились в присутствии зам.председателя райисполкома по строительству (Бурак

Л.М.), я поверила и взяла себя повторный ремонт дома, но с условием, что ЖКХ подключат теплосеть, как только в доме смонтируем новые системы. Исполнение обещаний Комков затянул на долгие месяцы и в конце ноября, за неделю до моего отъезда, поставил перед выбором: либо я оплачиваю материалы для ЖКХ, либо они не смогут подключить дом отца к теплу до наступления морозов. Как Вы думаете, г-н Президент, какой вариант я выбрала?

Весной следующего года я увидела цену честности Ваших чиновников – уложенные прямо по земле дорогие трубы, переддомом брошенные в незакрытую траншею и яму с водой. Дом без тепла начал гнить. Местные поселяне, видя беззаконие властей, потянули из усадьбы все, что попадало в руки, в расчете на такую же безнаказанность. Зам. начальника районной землеустроительной службы (Малеж А.А.) взял предоплату за предоставление первоначальных границ усадьбы – и, по традиции, не сделал ничего. Но после того как от меня стал бегать председатель райисполкома (Бода М.Т.), стало понятно, что я имею дело не просто с кучкой непорядочных чиновников, а с организованной травлей – возможно, потому, что, как выяснилось позже, Боду приглянулся дом отца.

Я обратилась в вышестоящие организации за помощью. Только одна служба – Ваша Служба безопасности заговорила о соблюдении законности. Ошеломленные таким поворотом, местные власти в несколько дней составили смету по восстановлению разоренных дома и усадьбы. Смета была минимальной, в половину той суммы, которую чиновники фактическим разбоем и мошенничеством вытянули из кармана нашей семьи,-- но и она была заблокирована уже на уровне Минского облисполкома. Председателя облисполкома (Крупец Л.Ф.) подкрепили тогдашний глава Совбеза (Шейман В.В.) и министр ЖКХ (Белохвостов В.В.). Это во всем остальном мире считается

Теперь его ненавидит белорусская власть»

непреложным законом обязательное возмещение ущерба стороной, нанесшей вред. Здесь это не факт, особенно, если частную собственность уничтожают госчиновники и госучреждения. Здесь делают по-другому: объединенными усилиями ведомственных юристов стряпают подложный, по сути, документ, в котором без оглядки на законы передергивают факты в пользу власти предрержащих.

Я обращалась с жалобой к генпрокурору (Василевич Г.А.). Через два дня получила ответ от...защитницы прав человека прокурора С.Павловой, сообщившей, что мое письмо отправлено на реагирование в облисполком с формулировкой: «ненадлежащее содержание дома» (!) Как выяснилось, почту на свое имя генпрокурор не просматривает. Ею занимаются клерки, рассылающие письма по своему усмотрению или – как в моем случае – соответственно чувству юмора. Служебные телефоны генпрокурора, его приемной, советников, помощников являются страшной государственной тайной, недоступной простому гражданину Беларуси. Эту же государственную тайну строго охраняют и в Вашей администрации, которая, как и генпрокуратура, имеет право контролировать действия «вертикали» власти.

В маленькой стране, где численность населения колеблется у довоенного уровня, а количество коренных жителей неуклонно сокращается, к власти пришли люди, которые воспроизвели в своей работе основной принцип оккупационного режима: изоляция управляющей верхушки от оккупированной массы, включая запрет даже на телефонный доступ в служебный кабинет.

Невозможность восстановления справедливости в рамках действующего государственного устройства является отличительной чертой тоталитарной диктатуры, либо ее оборотной стороны – безвластия. В первом случае соблюдение законности и равности перед законом обрушивается

жесткой, как в крысиной стае, иерархией и подчиненностью. Во втором – за ширмой «главы», как когда-то при сползающем к слабоумию Брежневе, правящем лишь номинально, дерутся за власть кланы соратников, ничем больше не занимаясь и ни за что не отвечая.

Какую же власть построили Вы и Ваше окружение, если жесткой круговой поруке, цементирующей все звенья Ваших властных структур, если полной безнаказанности Ваших чиновников, свободных в своих поступках не только от соблюдения законности, но и от какой-либо морали, -- позавидует любая преступная группировка. Ваша копыльская «вертикаль», надежно прикрытая вышестоящей «вертикалью», без страха гноит дом партизанского комбрига и глумится над его памятью. Зато в нужные даты они проникновенно призывают к «памяти», «уважению», «заботе»...

Цинизму они научились у Вас, г-н Президент.

Еще на втором году своего правления Вы выступили по белорусскому радио с речью, оскорбившей весь белорусский народ. Вы превозносили Гитлера, как пример государственного деятеля, за его неизмеримые успехи в подъеме экономики Германии. У Вас уже тогда были плохие советники. Все мы вышли из СССР с вывихнутыми мозгами, но к тому времени Ваши советники могли бы почитать еще что-нибудь, кроме «Устава РККА», -- и тогда бы Вы тоже знали, что способности Гитлера здесь ни при чем, вопрос подъема экономики Германии решался исключительно политическими соображениями Сталина, и без всеобъемлющей поддержки СССР, от поставок пшеницы и стратегического сырья до предоставления военных баз, Гитлер никогда бы не сумел развязать Вторую мировую войну.

Следующее Ваше заявление – о недостаточности белорусского языка для выражения всей глубины Ваших мыслей и что только русский язык и, Вы допускали, английский

соответствовали интеллектуальному содержанию Вашей натуры, -- потрясло белорусов как нацию. Именно за годы Вашего правления употребление белорусского языка сведено до уровня, когда белорусские ведущие на белорусском телевидении не в состоянии поддержать разговор на родном языке с иногда возникающем в шоу белорусскоязычным гражданином.

А Ваши неоднократные хвастливые признания в том, какими ценными аналитическими материалами снабжают Вас российские спецслужбы! Оставляя в стороне риторический в условиях белорусской действительности вопрос: а чем же занимаются многочисленные аналитические центры белорусских спецслужб и аналитический придаток Вашей администрации? – зададим следующий риторический вопрос: если Вы, г-н Президент, в государственной деятельности исходите из материалов спецслужб другого государства, то кто на самом деле направляет внутреннюю и внешнюю политику нашей страны и в чьих интересах?

Любое из этих приведенных высказываний стоило бы главе любой демократической страны и государственного поста, и политической карьеры. Но Вы, г-н Президент, считаете нравственно удобным для себя и дальше говорить «от имени белорусского народа»...

В Беларуси долгие годы ведется психологическая война против собственного населения – в традициях Советского Союза, с той же главной составляющей – дезинформацией. В первую очередь это касается истории Великой Отечественной войны, где незыблемость советской мифологии, очевидно, представляется Вашему окружению гарантом успеха в обработке массового сознания людей. Фальсификация событий войны дошла до грубой мистификации. Инициатором первого открытого надувательства страны в виде наглядной агитации «восстановление «Линии Сталина» стал Ваш ближайший сподвижник Шейман – этот

приводной ремень Москвы, сделавший в своей карьере почти цирковой кульбит от завклубом в советском гарнизоне в Афганистане до почти боевого генерала, если верить полученным наградам.

Строительство укрепрайонов вдоль западной границы СССР обошлось советскому народу в 120 млрд. золотых рублей. С 1939 г. УРы стали уничтожать, но медленно, и могли бы не успеть к началу войны, если бы к делу не подключился новый начальник Генштаба генерал Жуков. Благодаря его нечеловеческой энергии и жестокости циклопические подземные сооружения «Линии Сталина» были стерты в порошок как раз перед войной. Нынешние потешные игрища на игрушечном макетике одновременно и жалки, как забавы человека, в детстве не наигравшегося солдатиками, -- и циничны, как ухмылка над памятью миллионов убитых солдат, которые из-за абсолютной некомпетентности начальника Генштаба Жукова оказались с пустой трехлинейкой в руках под шквалом немецких мин и гусеницами немецких танков. На макетике уже пристроили бюстик Сталина и завели скромный пока ритуал, но уже демонстрируемый по белорусскому ТВ, с «возложением цветов» и упоминанием Вами неизвестно каких «упорных боев». Похоже, в Вашем окружении некому сравнить простые цифры: 22 июня началась война, 26 июня с севера в Минск вошли танки Гота, 27 июня с запада – танки Гудериана...

Сталин с наркомом обороны Тимошенко и начальником Генштаба Жуковым несут прямую ответственность за небывалый в истории разгром армии, по всем параметрам многократно превосходившей силы противника, и являются главными виновниками вала бедствий, страданий и горя, обрушившихся на Беларусь. Их имена не могут прославляться на нашей земле.

В СССР любили ставить памятники палачам, мародерам и карателям. В Беларуси их лелеют, особенно мемориал «защитников Брестской крепости», вошедший в советскую мифологию с 60-х годов Вас, г-н Президент, никогда не занимала мысль, по-

чему в годы Вашего школьного детства всем вбивали в голову легенду о единственном спасшемся из всех защитников Брестской крепости мальчишке-горнисте Пете Клыпе, а с середины 90-х годов посещать Беларусь стали все новые и новые защитники крепости, до того упорно не отзывавшиеся?

Их скромность связана с датой 14 июня 1941 года. В этот день вдоль западной границы СССР была проведена «зачистка» территории от «врагов народа». Местными работниками НКВД были заранее составлены списки тех, кто – в данном случае «при Польше» -- возглавлял какое-нибудь общество или кружок, пусть даже спортивный, или просто состоял в них, а также все «недобитки» и «пособники» на взгляд местных работников и агентов НКВД. Затем карательными батальонами Осназ при поддержке оперативных, конвойных, охранных, а также частей железнодорожных войск НКВД одномоментно проведена операция. Семьи с детьми, стариками хватали, в чем были, набивали плачущими людьми вагоны для скота заранее подогнанных эшелонов и без остановок отправляли в районы Заполарья, Люди понимали, что едут на смерть.

18 июня началась эвакуация из приграничных районов семей работников и агентов НКВД, а 18-19-20-го под этим прикрытием в глубокий тыл, в Сибирь, на переформирование были отправлены пограничники (в том значении, в котором мы сегодня воспринимаем это слово) из комендатур, застав, отрядов и штаба пограничного округа Беларуси, и войну они, во главе с начальником пограничных войск Белорусского округа генерал-лейтенантом НКВД Богдановым встретили там же. Граница была оголена и только в стратегически важных местах – мосты, развязки и т.п. находились карательные части НКВД, не ушедшие с территории «зачистки». В Брестской крепости войну встретили Осназ и другие формирования НКВД, участвовавшие в карательной операции. В частности, в Тираспольском отделении, возле ворот которого год назад так романтично, с горящими свечами славили «защитников крепости»,

находился 132 конвойный батальон НКВД и 17-й полк НКВД. В отличие от красноармейцев, каратели были вооружены новенькими ППШ и боезапасом и смогли отстреливаться несколько дней. Трудно сказать, с кем больше страшились они встретиться – с гитлеровцами или с теми местными жителями, кто чудом избежал «зачистки» и теперь жаждал мести.

14 июня – это день последующего образования эсесовских дивизий: эстонской, латышской, литовской, гомельской, галицийской... Туда первыми просились те, кто в один день потерял свой дом и свою семью с самыми близкими и дорогими людьми. И если нет на их руках крови беззащитного населения, то эти люди заслуживают гораздо большего понимания, чем советские каратели с санкционированной государственной жестокостью против безоружных.

Война Вашего окружения против истории и памяти белорусского народа дошла до предательства национальных интересов. В этом ряду не только такие «прорывы», как военный союз с Москвой, вновь поставивший Беларусь в положение буфера все с теми же гибельными последствиями для белорусов. В этом ряду и продолжение наглой дезинформации, и прославление мародеров и карателей, и намеренные надругательства над могилами жертв государственного террора в Куропатах, и сознательное издевательство над памятью моего отца, храброго партизанского комбрига...

Комков, Кореев, Бурак, Бода, Малез, Крупец, Шейман, Белохвостов, Василевич – эти фамилии не были слышны в годы войны, и вел за собой других, что же сегодня дети (внуки?) этих людей глумятся над памятью человека, чье мужество и героизм составили бы гордость любой страны.

Моего отца боялись и ненавидели гитлеровцы.

Теперь его ненавидит Ваша «вертикаль» власти.

Теперь, г-н Президент, Вы не сможете сказать, что ничего об этом не знали.

Татьяна Бумажкова

Забойцы не знойдзеныя да гэтага часу

У ноч на 1 чэрвеня 2005 года ў вёсцы Вялікая Машчаніца Бялыніцкага раёна была забіта сям'я з шасці чалавек, у тым ліку двое маленькіх дзяцей. Забойцы не знойдзены да гэтай пары, злачынства застаецца нераследаваным.

Тады праз дзень былі затрымана пяцёра маладых людзей ва ўзросце ад 18 да 24 гадоў з гэтай жа вёскі, ім неўзабаве было прад'яўлена абвінавачванне ў забойстве. Расследванне па справе цягнулася амаль паўтары гады, пасля адзінаццаці месяцаў у Магілёўскім абласным судзе пад старшынствам суддзі Міхаіла Мельнікава ішоў судовы працэс. Па выніках судовага разгляду пракурор патрабаваў для двух падазраваных выключную меру пакарання – растрэл, для трох іншых – пажыццёвае зняволенне.

Аднак 2 лістапада 2007 года судовая калегія Магілёўскага абласнога суда ўсім пецярым хлопцам у сувязі з недаказанасцю віны вынесла апраўдальны прысуд. Адзін з падсудных – Аляксандр Клепча – быў вызвалены з пад варты ў зале суда, астатнія чацвёра былі пакараныя тэрмінамі зняволення ад 4 да 10 гадоў 2 месяцаў за іншыя злачынствы: крадзяжы, спробу згвалтавання, хуліганства. Пазней адбылося паседжанне Вярхоўнага суда Рэспублікі Беларусь, які пакінуў прысуд Магілёўскага абласнога суда без змен.

Зараз на волі знаходзяцца ўжо чатыры з былых абвінавачаных па “машчаніцкай справе”: Генадзь Салаўёў і Сяргей Юшкевіч былі вызвалены па амністыі напрыканцы траўня 2008 года, Мікалай Ракуцін быў вызвалены ўмоўна-датэрмінова з Вейнянскай калоніі 26 верасня 2008 г. Хлопцы прызвычайваюцца да нармальнага жыцця, працуюць у розных арганізацыях і ўстановах.

Чакаецца, што ў выніку амністыі, аб'яўленай да чарговай гадавіны вызвалення Беларусі ад нямецка-фашысцкіх захопнікаў, будзе значна скарачаны тэрмін адбыцця пакарання апошняму з былых абвінавачаных па “машчаніцкай справе”

Паўлу Паўлючэнку і ў хуткім часе ён таксама зможа выйсці на волю.

Справа набыла вялікі рэзананс у грамадстве. Восенню мінулага года з хлопцамі, якія ледзь не былі растрэляны за злачынства, якое яны не здзяйснялі, сустрэлася прадстаўніца міжнароднай праваабарончай арганізацыі “Amnesty International” (“Міжнародная амністыя”) у Беларусі Хізер Макгіл. Сусветна вядомая арганізацыя “Міжнародная амністыя” аб'ядноўвае ў сваіх шэрагах больш за дзвюх мільёнаў чалавек, актыўна займаецца праваабарончай дзейнасцю ў большасці краін свету. Адным з асноўных накірункаў дзейнасці арганізацыі з'яўляецца барацьба за адмену смяротнага пакарання. Прыклад таго, як невінаватныя людзі ледзь не былі пакараны смерцю за злачынства, якое яны не здзяйснялі, увайшоў у справаздачу “Amnesty International” па сітуацыі ў Беларусі за 2008 год.

У сувязі з пастаноўкай па эпізодзе забойства апраўдальнага прысуду расследаванне па дадзеным факце працягнута, і кропку ў гэтай гісторыі ставіць яшчэ рана. Па справе створаная следчая група, арганізуецца правядзенне аператыўна-вышуковых мерапрыемстваў па далейшым усталюванні акалічнасцяў забойства шасцёрых чалавек у вёсцы Вялікая Машчаніца. Версія аб дачыненні да забойства Паўла Паўлючэнка, Сяргея Юшкевіча, Мікалая Ракуціна, Генадзя Салаўёва і Аляксандра Клепчы следствам, дарэчы, не выключаецца. Але апошняе слова будзе, натуральна, за судом.

Дагэтуль няма адказу на галоўнае пытанне – хто забіў вясковую сям'ю з шасці чалавек, у тым ліку двух малых дзетак. Расследванне працягнута ў чарговы раз і калі яно будзе скончана, не ведаюць нават вялікія міліцэйскія начальнікі. Тым часам новыя зоркі на пагоны за апошнія чатыры гады паспела атрымаць амаль усё кіраўніцтва Бялыніцкага РАУС. Невядома толькі, за якія дасягненні...

Іван Барысаў

ХУТКА ВЫПРАМ?

Як паведаміў раённы аддзел статыстыкі, на пачатак 2009 года ў Бялыніцкім раёне пражывала 19,9 тысячы чалавек, што на 2 % менш, чым на пачатак 2008 года. Жыхароў райцэнтра стала на 1 % менш – тут засталася 9,6 тысячы чалавек, - вяскоўцаў паменела на 2,8 %, зараз ў вёсках нашага раёна жыве 10,3 тысячы чалавек.

Такая негатыўная тэндэнцыя назіраецца ўжо амаль пятнаццаць гадоў, увесь тэрмін знаходжання пры ўладзе “усенароднаабранага” кіраўніка краіны Аляксандра Лукашэнка. З кожным годам у раёне становіцца ўсё менш жыхароў, усё больш народу памірае. Застаецца толькі нагадаць, што на пачатку 2007 года ў Бялыніцкім раёне пражывала 21 тысяча чалавек, у 2005 годзе – 23300 (у тым ліку ў г. п. Бялынічы – 10200), сем гадоў таму – 25,1 тысячы чалавек, у 1933 годзе агульная колькасць жыхароў раёна складала 54029 чалавек. Калі будзем паміраць ды з'язжаць з раёна з такой хуткасцю, дык праз два дзесяцігоддзі на бялынічыне наогул сустрэць жывога чалавека будзе за шчасце. Хто ж тады будзе будаваць “светлую будучыню” і выконваць славетныя “прагнозы паказчыкі”...

Таму і не верыцца мне ў “значнае павышэнне ўзроўня жыцця”, пра якое рэгулярна паведамляюць дзяржаўныя сродкі масавай інфармацыі. Адно я бачу сваімі вачамі: з года ў год насельніцтва Бялыніцкага раёна памяншаецца. І працэс гэты не затухае, а паскараецца. З пачатку 2009 года толькі ў маёй роднай вёсцы Вялікая Машчаніца памёрла ўжо 19 чалавек, а колькі такіх вёсак у нашым раёне...

Цікава толькі, што калі кузроўню 1990 года насельніцтва раёна скарацілася амаль у два разы, за гэты ж час колькасць дзяржаўных чыноўнікаў у раёне вырасла ў 2,5 разы. Але што здзіўляцца, мы краіна багатая і крызісу ў нас няма...

Барыс Вырэйч

Адвадзвала ад алькаголю й пад суд

Кастрычніцкі суд Магілёва 4 траўня пачаў разглядаць адміністрацыйную справу супраць мясцовай прадпрымальніцы Людмілы Бацюк, якая дапамагала алькаголікам пазбавіцца ад іх хваробы.

Ініцыяваў судовы працэс ідэялагічны аддзел Кастрычніцкага райвыканкаму Магілёву. Паводле чыноўнікаў Бацюк сваімі дзеяннямі парушала Закон Беларусі “Аб свабодзе сумленьня й рэлігійных арганізацыях”.

На судзе Людміла Бацюка абвінавачваньні чыноўнікаў не прызнала:

“Мяне вінавацяць у тым, што я стварыла рэлігійную арганізацыю без рэгістрацыі. Гэта не адпавядае рэчаіснасьці. Я дапамагаю людзям, у сем’ях якіх ёсьць праблемы алькагольным, альбо наркатэчным. Я сама прайшла гэтае пекла. Цяпер мэта майго жыцця дапамагчы людзям, якія сёньня пакутаюць”.

Начальніца аддзелу ідэялагічнай працы Кастрычніцкага раёну Ірына Бацішчыва суду аргументавала прэтэнзіі ўлады да Людмілы Бацюк тым, што яна незаконным шляхам уцягвала людзей ў рэлігійную дзейнасьць.

“Яна праводзіла рэлігійныя сходы, на якіх людзі маліліся, вывучалі Біблію, сьпявалі рэлігійныя песні ды праводзіліся рэлігійныя абрады ды рытуалы. А таксама на сходах зьбіраліся ахвяраваньні”.

Чыноўнікі даведліся аб дзейнасьці прадпрымальніцы з абвестак на прыпынках грамадзкага транспарту. На іх былі пазначаныя яе тэлефоны й адрас.

На суд, каб падтрымаць Людмілу Бацюк, прыйшлі людзі, якім яна дапамагае.

Магілёвец Аляксандар Сілкоў пасля наведваньня курсаў спадарыні Бацюк ня п’е ўжо амаль два гады:

“Я цягам трыццаці гадоў быў алькаголікам. Цяпер наладзіўся лад усямі. І любоў і гармонія зьявілася ды павага на працы, у калектыве. Бясplatна дапамагае такім ў алькаголікам, а яшчэ ставяць палкі ў колы”.

Мужа Ганны Станкевіч васемнаццаць разоў кадавалі ад алькагольнай залежнасьці:

“Я выйшла замуж за залежнага чалавек. Гэты чалавек усё жыццё бадзьяўся па турмах. Учора ён мне прывёз мне грошы са сваіх заробкаў. Самае галоўнае, што ён прыехаў цьвярозы. Дзякую богу, што яна мне дапамагла”.

Людміла Бацюк кажа, што спрабавала зарэгістраваць арганізацыю:

“Для таго, каб зарэгістравацца патрэбны юрыдычны адрас. Я зьявталася ў гарвыканкам, каб нам далі памяшканьне, аднак нам казалі — на агульных умовах. А агульныя ўмовы гэта шэсьць зўра квадратны мэтар і плюс яшчэ камунальныя расходы. У мяне няма такіх фінансаў”.

Сёньня судзьдзя Ірына Цеплакова заслухала тлумачэньні бакоў і сьведак. 7 траўня судовы працэс адновіцца.

Колькасьць хворых на алькагалізм на Магілёўшчыне расьце. Першага студзеня на ўліку ў наркадыспансэры стаялі 5924 чалавекі. “Гэтую колькасьць трэба памножыць на дзесяць, каб атрымаць больш менш дакладную лічбу алькаголікаў”, — зазначаюць магілёўскія мэдыкі.

Людміла Бацюк, Радзь Свабода (Магілёў)

ТВОРЧАСЬЦЬ

РЭФОРМЫ ПА-ДРЫБІНСКУ

Грыміць калгасная дзяржава
Пра нашы поспехі штодзень,
Але штогод, то знікне “Слава”
То згасне “Сонечны прамень”.

“Заветы Леніна” забылі
І шылду выкінулі вон,
Хаця з дзяцінства нам тлумілі,
Што вечна будзе жывы ён.

А завярніце ў бок у шклоўскі
І там такая ж куцярма.
Яшчэ ліпіць “Высакаборскі”
А ўжо “Кароўчына” няма.

Эх! Зазірнуць бы ў тыя часы
Хаця б на дзень, на міг адзін.
Калі сканаюць усе калгасы
І стане вольным селянін.

*Мікалай Фёдаравіч Юркой, вучоны
аграном-эканаміст, дырэктар СПК
“Дрыбінскі” (1973 – 2001 гг.), дэпутат
Дрыбінскага і Горацкага раённых
Саветаў дэпутатаў. (1991 – 1996 гг.).*